

Tập 1

TIỂU THUYẾT HÀI HƯỚC CẢM ĐỘNG

*MỘT ĐÚA TRẺ
VỪA CHẠY
TRỐN
KHỎI TÔI*

NGUYỄN NGA

Giới thiệu về tiểu thuyết “Một đứa trẻ vừa chạy trốn khỏi tôi”

Đó không phải là gia đình. Nơi mỗi ngày nhân vật "Tôi" cùng anh chị chạy trốn những cơn say rượu điên cuồng của cha. Thói bắt nạt "đàn anh" của những đứa trẻ ngày càng tàn nhẫn. Nhân vật “Tôi” đối mặt với đói, cô đơn, tổn thương và cái chết...khi cô bé chỉ mới 10 tuổi.

Giới thiệu về tác giả Nguyễn Nga

Nguyễn Nga hiện là nhà văn, biên kịch, blogger sống và làm việc tại TP.HCM.

Đọc những mẫu chuyện cực ngắn nhưng ý nghĩa, thú vị về tình yêu-hôn nhân-gia đình, cuộc sống trên instagram của cô ấy.

INSTAGRAM:<https://www.instagram.com/vietlach/>

Đọc miễn phí truyện ngắn, tiểu thuyết, kịch bản phim và bài viết chia sẻ kinh nghiệm viết cũng như hướng dẫn SEO sách, ebook tại blog cá nhân của cô ấy.

BLOG:<http://vietlachvn.com/>

Lưu ý: Tất cả tác phẩm, bài viết của Nguyễn Nga tuy là miễn phí nhưng mong quý bạn đọc tôn trọng quyền tác giả. Chỉ sử dụng với mục đích cá nhân, việc chia sẻ lại nên ghi rõ nguồn của tác giả.

Chương 1: Rắn độc và yêu râu xanh

Ngày...tháng...năm 1990

Ngày nhỏ, tôi luôn tự ví chị em chúng tôi là bầy ngựa hoang. Mỗi ngày khi mặt trời khuất dạng, đám ngựa hoang chúng tôi thường hoang mang sợ hãi. Vì đây là thời điểm nguy hiểm nhất trong ngày...

Chó sủa inh ỏi từ đầu xóm. Mỗi lần nghe tiếng chó sủa là năm chị em tôi trong tư thế chạy marathon. Đàn chó ấy giống như những chiếc chuông báo động, nhờ chúng mà chị em tôi biết ông bố say xỉn đang tiến về nhà ở khoảng cách bao xa.

Tiếng chó sủa dồn từng hồi một, kéo dài dai dẳng. Bố tôi đang làng sàng ở đầu ngõ. Tiếng chó sủa dồn dập, giật ngược từng đợt, chúng vừa sủa vừa chạy nặng lên. Bố tôi đã tiến sát vào nhà.

-Đái...đái..

Út khờ ú ở trong cũi. Hai tay nó bụm lấy con cu, mặt nhăn nhó khổ sở. Không có chúng tôi cởi quần giúp thế nào nó cũng đái dầm dề ướt quần. Đã 6 tuổi nhưng Út khờ chỉ nói bập bẹ được vài từ. Nó cứ hết ú ở lại lô bô, la ba những từ không ai hiểu nổi. Dù vui hay buồn thì gương mặt Út khờ vẫn ngờ nghệch, đôi mắt xếch kèm nhèm gỉ và luôn nhấp nhem nước. Bố chửi mẹ tôi uống thuốc phá thai nên mới sinh ra đứa con ngu ngốc. Còn mẹ tôi lại đổ lỗi tại bố tôi suốt ngày nốc rượu, hại sinh ra đứa con khờ khạo. Tôi chẳng biết ai đúng, ai sai.

Chúng tôi trốn kín trong bốn góc vườn. Địa bàn đã chia rõ ràng, tôi ngồi im thin thít giữa một ụ mồi cao, xung quanh là những bụi khoai môn cao nghều nghều, lá lòa xòa che khắp mặt.

-Lũ đầu trâu, mặt ngựa ra đây cho ông hỏi tội?

Bố tôi rít lên.

Rầm rầm. Mớ bàn ghế đổ chồng kèn lên nhau. Bố tôi vẫn thích dọn sạch đồ đạc trong nhà bằng màn bartender vụng về. Thi thoảng những vật ông quờ quạng quăng đi trong tư thế vội vàng ấy lại rơi rớt trúng đầu ông. Khi ấy, ông sẽ nổi điên, quát nạt om trời. “Thằng nào? Con nào dám ném tao?”. Và sau đấy, ông ca một bài cải lương chửi rủa rất dài dòng vì cho rằng trong đám con cái ngỗ ngược, có đứa dám nổi loạn đánh trả lại ông.

Ngồi lì hàng giờ trên ụ mối, hai chân tôi bắt đầu tê cứng. Trò chơi trốn tìm với bố tôi dần trở nên chán ngắt. Lũ muỗi hoang khát máu cứ kêu vo ve quanh tai còn đám kiến hôi thì bò cồn cào quanh chân tôi.

Tôi nghĩ đến cái cảm giác ấm cúng, êm ái của bà chị Hồ trong căn chòi lá chuối mà thầm ghen tị. Còn anh Ốc chắc cũng không đến nỗi khổ sở như tôi. Anh vốn dĩ có biệt tài leo trèo. Bụi tre sau vườn, nơi đó có chiếc nôi ẩn mình trên không của anh Ốc. Còn chị Heo chắc cũng không tồi với chiếc võng lá chuối.

Nghĩ cho cùng chỉ có tôi là thảm hại nhất. Tôi tự trách bản thân không được lanh lẹ như anh chị của mình. Vốn tay chận vụng về, lóng ngóng nên việc nào tôi làm cũng không nên hồn. Chẳng biết có phải vì vậy mà bố đặt cho tôi tên Ngổ?

Tôi ngồi mơ màng suy nghĩ về việc xây lại “ngôi nhà” nhỏ của mình mà thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc ngủ mộng mị ấy, tôi luôn thấy có bàn tay ai đó nhắc bổng tôi lên không và đặt tôi vào một chiếc giường ấm ấm. Tôi luôn nghĩ đến người lạ trong bóng tối ấy là mẹ. Suốt những năm tháng tuổi thơ, hình ảnh mẹ bế tôi trên tay khi tôi ngủ lã lóc ở đâu đó luôn thường trực trong trí nhớ của tôi.

Tôi lơ mơ mở mắt, xung quanh trời tối đen. Tôi rờ tay dưới đất, đầu các ngón tay chạm vào những cọng cỏ ướt nhep. Một cái gì đó ươn ướt, từ từ trườn qua tay tôi. Các ngón tay của tôi khẽ nhúc nhích. Vật thể trơn tru ấy cũng nhúc nhích theo tôi. Đến lúc này thì tôi mới có dịp dẫn đồng tử mắt ra, hơi nghiêng cái đầu về hướng bàn tay để quan sát. Cái da loang loáng của vật lạ dần nổi lên như màu của một cây bút dạ quang. Tôi điếng người. Trời ơi! Một con rắn. Tôi không thể tưởng tượng nổi, có một con rắn đang nằm trên bàn tay tôi. Cái loài vật mà tôi sợ hãi và tởm lợm nhất. Đứng quần tôi ướt sũng, mồ hôi tuôn ra ướt áo.

-Rắn....rắn...cứu con mẹ ơi!

Tôi hét lên âm ỉ. Tôi vẩy mạnh tay hất văng con rắn ra xa. Tôi sức nhớ đến chuyện thằng Tấn đi cắt cỏ dê, rắn trên cây rớt xuống cỏ, nó lấy tay vẩy một cái. Hai dấu răng ghim vào tay. Mẹ nó tốn một mớ tiền cho ông thầy lang nếu không nó đã tiêu đời.

Tôi rùng mình, nhảy chồm lên trong hoảng loạn, đầu óc quay cuồng sợ hãi. Độp. Một cú tấp giòn rụm. Tay tôi sẽ tứa máu và sau đó...tôi không nghĩ được thêm nữa. Tôi vừa chạy, vừa la hét.

Bất ngờ từ phía sau, một bàn tay nặng trĩch ấn giữ vai tôi lại. Ngực tôi đánh trống liên hồi. Ánh sáng từ chiếc đèn pin đột ngột phóng ra, dội thẳng vào mặt tôi. Tôi nhắm tít mắt lại.

-Con cái nhà ai giờ này còn ở đây?

Một tiếng cười khề khà vang lên. Cái giọng ồm ồm như loa rè. Không cần nhìn mặt, tôi cũng biết ngay đó là ông già Lai.

-Cháu...cháu...

Lưỡi tôi lúu lại. Tôi không dám nói lớn vì tôi sợ con rắn sẽ nghe thấy và chạy đuổi theo sau.

Ông già Lai lại rọi đèn vào mặt tôi.

-Sao giờ này mà còn ở đây?

-Rắn...rắn...

Tôi chỉ tay về phía sau, miệng lập bập run rẩy. Gương mặt tôi nhăn nhúm, khổ sở. Ông già Lai rọi đèn pin về phía tay tôi chỉ.

-Tưởng gì...một con rắn cỏ.

Ông xì xì hơi trong miệng.

-Nhỏ quá, không đủ sị rượu.

Ông lại xoay đèn pin rọi thẳng vào mặt tôi. Chói đèn. Hai mắt tôi nheo lại.

-Mày ở đây làm gì?

Ông già Lai hỏi vẻ dò xét. Ánh đèn pin của ông bất ngờ sà xuống cổ tôi.

-Bố mày lại say rượu chứ gì?

Tôi đứng im lặng, một nỗi lo lắng, bồn chồn tràn ngập khắp cơ thể. Toàn thân tôi bỗng rùng mình ớn lạnh. Trong chớp mắt, ông già Lai bế thốc tôi lên. Ông xiết chặt lấy người tôi. Tôi có cảm giác như những chiếc xương của mình đang kêu lên răng rắc. Ông còn áp gương mặt xù xì, thô ráp vào ngực tôi, hít hà, như thể tôi chính là đĩa đồ ăn đang bốc mùi thơm ngon. Bàn tay hộ pháp của ông lần sờ sau lưng tôi. Tôi khẽ nhăn mặt, giãy dụa. Những vết chai ở tay ông như những cái gai nhọn chích vào da thịt tôi.

-Bỏ cháu ra...bỏ ra...bỏ ra...

Tôi vừa gào to, vừa cố vùng vẫy thật mạnh, nước mắt đua nhau chảy ra. Nhanh như con diều hâu quặp lấy con gà, ông già Lai đè xấn tôi xuống đất.

Bộ râu mép của ông cà vào mặt tôi. Tôi đưa tay đẩy gương mặt ông ra xa.

-Bỏ ra...bỏ cháu ra....

Tôi hét lên trong sợ hãi. Hai cánh mũi to như mũi trâu của ông phập phồng lên xuống.

-Bỏ nó ra.

Một tiếng hét vang lên. Là giọng của anh Ốc.

-Anh Ốc...anh Ốc...cứu em!

Tôi nức nở, gọi lớn tên anh Ốc. Ông già Lai vội xô tôi ra. Ông bật đèn pin, soi thẳng về phía phát ra tiếng nói. Ánh mắt ti hí của anh Ốc trừng trừng nhìn ông già Lai đầy cảnh giác. Tôi chạy lại, siết chặt vạt áo anh Ốc, nép sau lưng anh. Ông già Lai tắt đèn pin, đi một mạch, không nói lời nào. Chờ cho ông Lai đi xa, anh Ốc mới lên tiếng.

-Sao mà không về nhà?

-Em...em...ngủ quên.

Tôi ấp úng.

-Đồ ngố.

Anh Ốc cộc cằn. Anh bực bội, bỏ đi trước. Tôi tò tò chạy theo sau. Tôi thấy một bên má mình ướt rượt. Tôi đưa tay lên sờ má, có cái gì đó lộm cộm trên má tôi như một vết cứa. Nước miếng của ông già Lai làm cho vết cắt ở má tôi rát réo, tôi mới kịp nhận ra mình bị thương. Nước mắt tôi vây khắp mặt nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng nấc nào phát ra khỏi cổ. Đi được một đoạn xa, không thấy tôi bắt kịp, anh Ốc dừng lại chờ.

-Nhanh lên.

Giọng anh Ốc câu bản. Tôi đứng im, mặt bịu xịu.

-Mày có đi không?

Anh Ốc hỏi như quát.

-Mặt em...chảy máu...

Tôi khóc òa. Anh Ốc bước nhanh lại chỗ tôi, vẻ miễn cưỡng.

-Ông Lai đánh mày hả?

Anh Ốc hỏi tôi, giọng anh chừng như dịu xuống. Tôi im lặng, cố nhớ xem vết đứt trên má ấy từ đâu đến. Nhưng tôi không tài nào nhớ được. Có lẽ nỗi sợ hãi đã choáng hết tâm trí tôi. Tôi cứ òa lên tức tưởi. Anh Ốc nhăn nhó, khó chịu.

-Nín đi. Tao ghét nhất là đồ khóc nhè.

Anh Ốc bước nhanh về phía trước. Tôi vừa nấc lên hức hức, vừa cố giục đôi chân bước thật nhanh cho kịp anh. Nếu là mẹ ở đây nhất định mẹ sẽ sốt sắng hỏi xem tôi có đau không? Rồi mẹ sẽ thở thè dờ dành và ôm tôi vào lòng vỗ về. Còn anh Ốc thì khác. Anh chẳng buồn quan tâm. Biết không thể làm nũng, tôi khóc nhỏ dần rồi từ từ chỉ còn tiếng sụt sịt ở lỗ mũi. Hai anh em lặng lẽ đi bên nhau trong bóng tối mịt mờ.

Mãi sau này lớn lên, tôi mới biết cái ý định đen tối của ông già Lai. Người lớn hay dùng một từ khủng khiếp nhất đó là “hiếp dâm”. Nhưng với một cô bé lên 8 tuổi, tôi không hiểu nổi. Dù sao thoát khỏi tay ông Lai với tôi cũng là một may mắn, không nói là kỳ tích.

Chương 2: Một ngày ám ảnh

Ngày...tháng...năm 1990

Bố tôi thức dậy từ rất sớm. Ông thèm rượu. Nhưng chưa có quán hàng nào mở cửa nên ông vẫn nằm yên trên giường. Bố cứ nhìn chăm chú lên mái nhà. Tôi chẳng biết bố tìm cái gì trên ấy. Lâu lâu ông lại khạc ra những tràng ho dài, khét ẹt mùi thuốc lá.

Tôi phải thừa nhận bố tôi là một người có hai tính cách. Lúc tỉnh và lúc say là hai người hoàn toàn khác biệt nhau. Những khi bố say rượu, thường chửi rủa và đánh đòn những đứa con bất kể đúng sai. Nhưng khi không uống rượu, bố lại trở nên hiền từ, dịu dàng đến lạ lùng, làm tôi thấy thương yêu vô số kể. Lúc nào tôi cũng ao ước bố đừng say rượu. Tiếc là trong một ngày, bố chỉ có khoảng một đến hai giờ vào buổi sáng sớm là tỉnh táo nhất. Còn từ đó cho đến thời điểm chiều tối, con ma men đã nhập vào người bố.

Mâm cơm đã dọn ra, bố tôi vẫn ngồi bó gối trong góc nhà. Tóc tai ông bờm xờm, bàn tay run rẩy, nổi những cộng gân xanh như gân lá. Bố chẳng bao giờ ăn sáng, bữa trưa chỉ qua quýt vài miếng và buổi tối cũng hiếm khi đụng đũa. Ngày nhỏ, không hiểu biết nên tôi cứ nghĩ thể trạng của bố gầy yếu là vì ít ăn. Và còn nghĩ ông hay bị lạnh là do người gầy gò, không chịu nổi với khí hậu vùng cao. Nhưng khi lớn lên một chút, tôi mới biết đó là do bố tôi nghiện rượu.

Út khờ bưng chén cơm lên, miệng nó nhều nhào nước miếng, vài hạt cơm còn dính ở mép. Tôi và chị Heo quay ngoắt mặt đi chỗ khác, tránh thấy cái miệng nham nhở của nó. Đồ ăn ít mà anh em đông, ngày nào đến bữa ăn cũng xảy ra những cuộc giành giật với từng chén cơm. Út khờ là đứa thiệt thòi nhất. Về khoản ăn uống nó luôn chậm chạp hơn các anh chị.

Kẻ đầu tiên giành ăn luôn là anh Ốc. Cái nết ăn cúi gằm mặt xuống mâm của anh, khiến tôi ít nhiều phải dè chừng. Trông anh ăn ngồm ngoàm y như lũ heo vẫn hay xục mõm vào máng cám. Chỉ khi nôi cơm hết sạch, anh Ốc mới ngẩng mặt lên.

Trong đĩa chỉ còn lại một con cá khô cuối cùng. Anh Ốc đã nhanh tay, gấp ngay lên chén. Chị Heo nhìn anh trừng trộ. Nhanh như chớp, tay chị Heo chụp con cá trên chén anh Ốc, bỏ lên miệng, cắn con cá giữa hai hàm răng. Ánh mắt chị nhờn nhờn. Cái mặt chị Heo còn hếch hếch lên, ra vẻ thách thức. Không chút chần chừ, anh Ốc giật mạnh con cá khô ra khỏi miệng chị Heo và ném ra ngoài sân. Tôi nghe tiếng “cách”. Chẳng biết chị Heo có bị lung lay cái răng cửa nào không?

“Bốp”. “Xoảng”. Anh Ốc tát vào mặt chị Heo và ném luôn chén cơm của chị ra đất. Cái điệu ném chén này thì đúng là anh học được từ bố tôi.

Nếu tôi là chị Heo chắc đã lăn ra khóc hù hụ. Nhưng chị Heo không phải mẫu mít ướt. Chị nghiêng răng, lao vào túm tóc anh Ốc, vật xuống.

Chuyện chị Heo và anh Ốc đánh nhau cũng thường xuyên như ăn cơm ba bữa. Chị Hồ chẳng buồn can thiệp. Chị Hồ phúi đít quần, đứng lên đi ra chiếc võng, nằm đung đưa.

Tôi và Út khờ vô tình trở thành khán giả bất đắc dĩ xem màn đấu vật tự do của hai võ sĩ Ốc-Heo. Út khờ sợ hãi, hai con mắt xếch của nó nhướn lên cao, cái miệng nhọn lên kêu ơ ơ trong cổ.

Chị Heo nằm đè lên người anh Ốc. Nhưng chỉ phút chốc, anh Ốc ngồi lên bụng chị Heo. Hai tay anh Ốc vẫn túm riết lấy tóc chị Heo, vừa quăn, vừa kéo giật qua giật lại, trông hai người hệt như hai con chó con đang giành một miếng giẻ rách. Chị Heo nằm bệt dưới đất, xem ra đã chịu thua anh Ốc. Nhưng anh Ốc vẫn túm tóc không buông.

Tôi muốn chạy lại, xin xỏ anh Ốc tha cho chị Heo nhưng bản tính nhút nhát lại giữ chân tôi lại. Ngoài khóc ra, tôi chẳng biết làm gì khác.

Trái với tôi, Út khờ cứ giương cặp mắt ngơ ngáo ra nhìn. Lúc đầu, nó còn hãi hùng nhưng lâu dần, trí óc mỗi mệ chẳng cho phép nó tập trung lâu. Út khờ kiếm một góc khuất, ngồi tặc lưỡi với trò chơi phun nước miếng.

-Cho mày chừa...chừa nhé...Lì hả...lì hả?

Bốp. Chát. Bốp. Cái mặt bánh bao của chị Heo chẳng biết có bị anh Ốc đánh cho bẹp lép hay không? Nhưng rõ ràng cái mũi của chị đã đỏ ran. Lúc này thì biệt danh “mũi cà chua” hợp với chị nhất. Tôi sợ đến nỗi hai chân chùng xuống, mặt xanh như con rắn lục.

-Tao cóc sợ mày đâu? Đánh đi...đánh đi...ngon đánh đi...đánh nữa đi.

Chị Heo hét lên thách thức. Ánh mắt chị long sòng sọc. Bất ngờ chị kéo cổ anh xuống, ngoạm lấy lỗ tai anh Ốc, cắn nghiến ngấu, nghe cả tiếng dòn rùm rùm, cứ như chị đang thưởng thức món gỏi tai heo.

-Á...Á...bỏ tao ra...bỏ ra. Con quý...bỏ ra.

Anh Ốc gào lên. Chị Heo vừa nhả ra, cái tai anh Ốc đỏ lựng lên. Nhưng anh Ốc vẫn lì lợm, không khóc. Chỉ trừ những trận đòn từa máu của bố ra, bình thường có gặp chuyện trời long đất lở, anh Ốc cũng chẳng buồn khóc.

Tôi tưởng sau cú ngoạm tai ấy, anh Ốc sẽ tháo chạy và cuộc đấu vật tự do kết thúc. Nhưng tôi nhầm, anh Ốc chỉ dùng kế hoãn binh. Khi đau quá thì la hét cũng là một cách hay để đối thủ nường tay.

Bốn con mắt của họ gườm gườm, như chực ăn tươi nuốt sống nhau. Nhanh như một con sóc, anh Ốc lao ra sau nhà. Tôi lúc nào cũng hồi hộp và sợ hãi như thể chính tôi là kẻ sẽ bị lôi ra đánh chứ không phải chị Heo. Anh Ốc trở lại võ đài bằng một cây roi tre dài ngoẵng ngoẵng.

-Chạy đi...chạy đi chị Heo ơi!

Tôi buột miệng hét toáng lên. Không hiểu sao ở cái tính chậm chạp như sên của tôi, lâu lâu bộ óc cũng phản ứng nhanh nhạy bất thường. Vút.... Tôi ôm trán, đầu óc quay vòng vòng như mới bị một con ong chích trúng. Vì tội mách lẻo, anh Ốc đã thẳng tay quất roi vào trán tôi. Nước mắt tôi tứa ra. Tôi di di bàn tay lên trán, cố tẩy xóa cơn đau đang rân rân khắp mặt.

Chị Heo đột nhiên chạy biến ra sau nhà. Vài phút sau chị Heo quay lại. Trước mặt tôi lúc này, một cảnh tượng hãi hùng khác đang diễn ra. Chị Heo cầm cái cào trong tay đang lừng lững tiến về phía anh Ốc.

Anh Ốc vẻ mặt bướng lì, không chút run sợ, nhìn chăm chăm vào cây cào trên tay chị Heo. Chị Heo dựng ngược cây cào xuống đất, giọng thách thức.

-Có giỏi thì đánh tao đi!

Anh Ốc nhìn rặng cái cào, gương mặt có vẻ chần chừ.

-Tao chấp mà đánh trước...

Chị Heo liếc anh Ốc một cái sắc lẹm, bĩu môi.

-Ê...cái đồ...cái đồ...nhát cáy.

Anh Ốc trợn mắt, miệng nhợn lên, răng nín nhau, lớn giọng.

-Mày nói ai nhát?

Chị Heo cợt nhả.

-Tao nói mày...Đồ nhát cáy...

Anh Ốc cầm cây tre sấp lá cào chị Heo. Có lẽ chị Heo đã dại miệng khi chạm vào lòng tự ái con trai. Biết mình hớ miệng, chị Heo bước giật lùi ra

sau, cố lái sang một câu nói khác, với hi vọng sẽ kéo dài cuộc hòa hoãn.

-Tưởng tao không dám đánh lại hả?

Chẳng phải vẽ phấn mà tự nhiên anh Ốc, chị Heo lại đi thành một vòng tròn vo. Hai người cứ lái nhải thách đố nhau. Có lẽ cả hai chiến binh này thật tâm cũng không muốn đánh nhau nữa nhưng vì sĩ diện trước mặt em út, chẳng ai muốn tự nhận mình là kẻ bại trận cả. Ai cũng muốn người kia tự rút lui.

Chị Hồ đã ngậm và nhai nát cây tăm trong miệng, quắc mắt nhìn anh Ốc, chị Heo, giọng bực bội.

-Đưa cào đây cho tao đi làm.

Chị Hồ giật cây cào từ tay chị Heo và kéo tuột cây tre khỏi tay anh Ốc.

-Hai đứa mà chỉ giỏi to còi.

Chị Hồ nói với giọng khinh dễ.

-Tao ra vườn trước, cho tụi mày 5 phút chuẩn bị.

Cả anh Ốc và chị Heo vẫn đứng nhìn nhau thách đố, chưa ai chịu thua ai. Rồi chị Heo bất ngờ đưa tay quệt ngang mũi. Từ hai lỗ mũi phập phồng, vài giọt máu nhều ra. Chị Heo sờ ngón tay lên lỗ mũi. Mắt tròn tròn nhìn ngón tay chấm đỏ.

-Tao không tha cho mày đâu. Dám đánh tao chảy máu mũi hả?

Chị Heo làu bàu trong miệng, nghiêng răng, ánh mắt lúc này bỗng xéch ngược lên như Út khờ nhưng nó không đờ đẫn mà liến láu và dữ dằn. Chị Heo co chân sút thẳng vào cái can nhựa nằm dưới đất. Cái can bay vèo về phía anh Ốc. Ở khoản đá bóng, chị Heo ghi bàn khá xuất sắc, ngay cả khi

đá can nhựa. “Bộp”. Anh Ốc sờ tay ra sau gáy. Ánh mắt anh như sắp phun ra lửa.

-Con quý...Dám đánh lén hả?

Trong 36 ngón võ thì món “bạy chỏ”(bỏ chạy) là hay nhất. Chị Heo vắt chân lên cổ, cầm đầu chạy ra sau vườn. Quyết trả đũa bằng được, anh Ốc xách hai cục đá, một cây gậy, rượt theo. Đến nước này thì chị Hồ cũng không thể làm ngơ.

-Tụi mày có thôi chưa?

Chị Hồ chống cây cuốc xuống đất, hét lớn. Anh Ốc chẳng còn tâm trí nào để quan tâm đến tiếng hét của chị Hồ. Trong đầu anh chỉ sôi sục ý nghĩ duy nhất, phải đánh trả bằng được chị Heo.

-Đứng lại...tụi mày đứng lại chưa?

Chị Hồ giậm chân, hét vang. Tiếng cào cuốc va vào nhau loảng xoảng. Anh Ốc không biết rằng, chính anh đang chọc vào cơn giận của chị Hồ.

-Hừ...hừ...không xem tao ra gì.

Mặt chị Hồ đanh lại. Anh Ốc đã túm được tóc của chị Heo. Tôi đưa tay che miệng, chắc lần này chị Heo phải ăn đến năm bảy quả đấm. Nhưng thật bất ngờ, anh bỏ ngay chị Heo ra. Gương mặt anh Ốc đầy kinh ngạc. Chị Heo đang uống ừng ực chai thuốc trừ sâu. Trời ơi! Không thể nào. Sao lại như vậy được? Nếu chị Heo chết...Tôi sợ hãi khi trong đầu lóe lên ý nghĩ ấy.

Chương 3: Chạy ngay đi

Ngày...tháng...năm 1990

Tôi đã từng nhìn thấy người chết. Bố thằng Đen đi lên thành phố phụ hồ. Ông ngã từ trên giàn giáo đập đầu xuống đất chết. Người ta thuê xe chở xác ông về nhà. Họ đặt ông vào trong một cái hộp gỗ lớn. Ai cũng nói đó là quan tài. Tôi không thích dùng từ “quan tài”. Với tôi, nó là cái hộp gỗ. Một cái hộp tối tăm và chật chội. Sau đó, họ đặt cái hộp đó xuống sâu dưới đất và lấp lại.

Tôi thấy mẹ thằng Đen khóc ngất lên, ngất xuống. Đen cũng gục đầu vào lòng mẹ, khóc tức tưởi. Từ đó trở đi, Đen không bao giờ thấy bố nữa. Tôi cũng không bao giờ gặp lại bố nó. Đến độ giờ gương mặt của ông, tôi đã dần quên mất. Cứ nghĩ đến việc sẽ không nhìn thấy gương mặt chị Heo, tôi nấc lên tức tưởi. “Chị Heo...chị Heo ơi!”. Tôi chạy lại lay lay người chị Heo. Chị Hồ chạy đến, đỡ lấy chị Heo lúc này đã mềm nhũn như quả chuối chín.

-Mày làm gì vậy thằng quý?

Chị Hồ hét lớn, nhìn anh Ốc, con mắt chị sắc như dao cạo. Hai tròng đen lặn hẳn vào trong.

-Em...em...

Anh Ốc ấp úng, rặn không ra tiếng nào. Môi anh tím mét. Tôi biết cũng như tôi, anh đang rất sợ.

Chị Hồ ãm chị Heo chạy như ngựa phi nước đại. Đặt chị Heo nằm xuống giường, chị Hồ lấy khăn ướt đắp lên trán, lau cổ, mình mẩy cho chị Heo.

Chưa mấy yên tâm, chị sai tôi đi giặt thêm hai cái khăn ướt, kẹp nách cho chị Heo.

Từ ngày mẹ đi làm ở thành phố, vài tháng mẹ mới về nhà một lần. Lần nào, mẹ cũng chỉ ở nhà có một ngày, ngủ một đêm với chị em tôi và sáng hôm sau mẹ lại lên thành phố ngay. Từ đó những việc hệ trọng liên quan đến sức khỏe của các thành viên trong nhà đều một tay chị Hồ lo liệu. Tôi chẳng biết, có phải chị học được cái chiêu “giải độc” thuốc trừ sâu từ mẹ không. Chỉ nhớ hồi tôi mới vào lớp 1, mỗi lần tôi nóng sốt, mẹ đều dùng khăn ướt đắp trán cho tôi.

Chị Heo vẫn nằm im bất động. Anh Ốc đứng bên giường, dáng vẻ khúm núm, sợ sệt. Mới đây thôi, tôi còn căm ghét anh Ốc. Vì anh Ốc mà chị Heo mới uống thuốc trừ sâu. Nhưng giờ thấy bộ dạng này của anh, tôi lại thấy thương hại.

-Mày còn đứng đó làm gì? Đi làm li nước chanh cho tao.

Chị Hồ quát lớn. Anh Ốc co rúm người lại, giọng nhão nhoẹt.

-Chanh ở đâu mà làm?

-Còn không biết sang nhà thằng Đen xin.

Chân anh Ốc như có găng bánh xe, chỉ trong nháy mắt đã mất hút. Tôi rón rén lại ngồi gần bên chị Heo, khe khẽ nắm bàn tay của chị. Cái bàn tay to bè bè ngày thường vẫn khỏe vật nhau, giờ chẳng có chút sức lực nào. Tôi ghé sát miệng chị, nhăn mũi vì mùi thuốc xộc ra.

-Chị Heo có chết không chị?

Tôi rụt rè hỏi chị Hồ.

-Câm cái miệng thối của mày lại đi.

Chị Hồ tức tối. Câu nói của tôi làm cho chị Hồ chột dạ, mặt tối tăm lại. Chị lại tiếp tục lấy khăn lau miệng, mũi, mắt cho chị Heo. Cái mũi cà chua của chị Heo đỏ lên, một chút máu vẫn còn rỉ ra. Tôi định thò ngón tay vào chạm cho chị nhưng chị Hồ đánh mạnh vào tay tôi.

-Ra chỗ khác đi.

Nếu bình thường, chắc tôi sẽ khóc nhưng hôm nay, tôi không còn tâm trạng nào khóc được. Mỗi phút trôi qua, tôi lại bồn chồn nghĩ đến việc chị Heo sẽ chết. Út khờ đi vào, nhìn thấy chị Heo nằm bất động trên giường. Nó cũng trèo lên nhẹ nhàng như con mèo rồi từ từ nằm xuống bên cạnh chị Heo. Không biết có phải nó dự cảm đến việc chị Heo sẽ đi xa không mà lại đến nằm bên cạnh chị. Lòng tôi càng se sắt hơn.

-Chị Hồ! Hay mình gọi bố về.

Tôi nhỏ nhẹ gợi ý.

-Bố gì? Ông ta đang say rượu ở ngoài quán bà Thụ kia. Mà có gan thì ra đó mà gọi.

Chị Hồ tức tối nói. Tôi định bụng chạy đi nhưng sức nhớ lỗi bố say rượu, tôi làm sao mà vác bố về được. Cái thân hình teo tóp của tôi thì khiêng cái chân của bố còn không nổi.

Anh Ốc đã làm xong li nước chanh. Anh hộc tốc đưa lên cho chị Hồ, dáng vẻ rất thành khẩn. Chị Hồ uống thử một ngụm, nhăn mặt, phun cái phèo xuống đất.

-Nước gì chua vậy?

-Thì chị nói làm nước chanh mà.

-Chanh cái đầu mày.

Tao bảo nước chanh nhưng mà phải bỏ thêm đường vô. Ai nói mà nước chanh không?

-Sao chị không nói rõ. Em tưởng...

Sực nhớ ra điều gì, anh Ốc liền thoáng.

-Mà nhà mình đâu có đường.

-Đồ đầu bò, đầu trâu. Không có thì đi xin.

-Xin...

Anh Ốc khựng lại, nói không ra tiếng. Tôi biết mẹ thằng Đen vừa mắng anh. Ở xóm này, ai chẳng biết bà ấy là chúa keo kiệt. Tôi chợt nảy ra ý định sẽ nhờ thằng Đen giúp tôi một việc. Nhưng tôi chưa kịp thực hiện thì một cảnh tượng sợ hãi khác đã xảy ra. Có lẽ này giờ mới để ý đến chị Heo nên tôi không kịp dò dẫm sắc mặt của chị Hồ. Chị chưa vội xử anh Ốc ngay là tại còn bận chăm sóc cho chị Heo. Nhưng giờ hết lau đến đập, mãi vẫn không thấy chị Heo tỉnh lại, chị Hồ đâm ra nổi giận. Không nói không rằng, chị túm cổ áo, lôi ngược anh Ốc ra sau nhà.

Chị Hồ lăm lăm cây mì(sắn) trong tay. Loại cây này có chi chít mắt nhỏ, lồi lên lồi xuống như những cục bướu, đánh cây nào là ngấm cây đó. Tôi cứ nghĩ đến những cái mắt ấy sẽ ghim vào cái mông anh Ốc mà rùng mình. Chị Hồ chỉ cái cây xuống đất, giọng lạnh tanh.

-Năm xuống.

Ánh mắt anh Ốc như van lơn.

-Tao nói mà năm xuống.

Chị Hồ trừng mắt. Biết van xin cũng vô ích, anh Ốc từ từ năm xuống, cái dít nghiêng hẳn sang một bên, hai chân hơi quắp lại. Tôi nghĩ anh Ốc sớm

biết trước chị Hồ muốn đánh vào đâu nên mới nắm tư thế của nàng tiên cá. “Vút...vút...vút”. Cây mì liên tiếp vút vào người anh Ốc. Toàn thân anh vụn vụn cả lên, hết nghiêng qua trái lại lật qua phải như cái bánh tráng đang bị nướng cong trên bếp than. “Vút...vút...vút”.

-Chừa nè...chừa...nè. Cái tật đánh nhau. Bỏ ngay nhé!

Chị Hồ vừa đánh, vừa răn.

-Em...chừa....em...chừa.

Anh Ốc chấp tay nói. Nước mắt anh Ốc tóe ra. Vút..vút...vút. Rắc. Cây mì gãy đôi. Chị Hồ vội chạy vào trong, ôm ra một bó cây mì khác. Vút ... vút...Tiếng roi nghiêng vào da thịt rát rạt. Anh Ốc khóc rống lên, miệng không ngớt la hét.

-Tha... cho... em.. chị...ơi! Tha...cho..em. Em chừa rồi chị ơi! Chị tha cho em!

-Cho chừa cái tật đánh nhau.... Tao đánh cho mày tởn luôn con....

Chị Hồ vừa đánh, vừa đay nghiến anh Ốc. Người anh Ốc nảy tưng lên, giật giật như con gà bị cắt cổ. Tôi rất muốn chạy lại xin chị Hồ tha cho anh Ốc. Nhưng một nỗi sợ mờ hồ nào đó cứ bám riết lấy tâm trí tôi. Tôi đứng bất lực chôn chân một chỗ. Miệng ngậm tăm, không nói được lời nào.

Chị Hồ cứ vút cây liên tiếp vào người anh Ốc. Đánh đến khi anh Ốc không còn nhúc nhích được nữa, miệng chỉ còn tiếng rên ư ử rất nhỏ. Thấy anh Ốc nằm im lìm, tay chân sũ sụi ra, chị Hồ mới chịu dừng tay.

-Đứng lên...Tao bảo mày đứng lên.

Chị Hồ quát lớn. Anh Ốc không trả lời, nằm bẹp dưới đất. Hình như một ngón tay trở của anh có nhúc nhích đôi chút.

-Đừng giả vờ nữa. Dậy đi.

Chị Hồ gõ gõ cây mì vào mông nhưng anh Ốc không động đậy gì.

-Đứng lên chưa? Muốn ăn đòn nữa hả?

Anh Ốc vẫn nằm im. Da mặt chị Hồ tái dần. Có lẽ chị biết mình đã mạnh tay.

-Dậy...dậy...đừng giả vờ nữa!

Chị Hồ ngồi thụp xuống, lay lay vai anh Ốc. Nhưng anh Ốc vẫn chẳng nhúc nhích chút nào. Chị lật người anh Ốc lại. Hai mắt anh Ốc nhắm nghiền, mặt trắng bệch ra. Chị Hồ không còn giữ được bình tĩnh, vừa vỗ má, vừa lắc lắc cái tay anh Ốc.

-Dậy...dậy...đi. Giọng chị run run như sắp khóc.

Tôi cũng ngồi xuống sát bên anh Ốc, khẽ lay vai anh.

-Anh Ốc...anh Ốc...!

Cả tôi và chị Hồ cùng gọi thật to. Nhưng anh Ốc vẫn nằm im. Tôi thấy ở mí mắt chị Hồ, có một giọt nước đang lăn xuống má. Chị Hồ khóc. Tôi cũng khóc.

-Nó bị sao vậy?

Cả tôi và chị Hồ cùng ngẩng lên, ngạc nhiên khi thấy chị Heo giụi mắt, đứng chống nạnh ở cửa.

-Mày chưa chết à?

Chị Hồ tò mò.

-Ai chết?

Chị Heo ngơ ngác.

-Không phải mày uống thuốc trừ sâu hả?

Chị Hồ hỏi lại.

-Ừ...em uống...mà sao không thấy gì. Chỉ thấy buồn ngủ.

-Đồ ngu. Mà sao mày lại đi uống thuốc sâu?

Chị Hồ tức tối.

-Ai bảo thằng Ốc đánh em. Em mà chết cho nó hối hận. Đáng đời nó.

Chị Heo trả lời, mặt vênh vênh, vẻ đanh đá.

-Mày mới phải hối hận.

Chị Hồ hăm he. Hai mắt chị Heo mở tròn trộ, cả ngạc nhiên lẫn lạ lẫm. Như chột nghĩ ra điều gì, chị Hồ nhìn tôi.

-Mày đi lượm chai thuốc trừ sâu hồi nãy con Heo uống, đưa lại đây cho tao.

Tôi vừa định chạy đi. Chị Heo đã ném cái vỏ chai ấy về phía tôi nhưng may là không trúng. Chị Hồ lượm cái chai lên, xoay xoay và lăm nhăm đọc. Mắt chị dừng lại ở một dòng chữ nào đó thật lâu.

-Mày uống hết chai thuốc ho của bố?

Chị Hồ ngạc nhiên hỏi. Tôi thở phào. Thì ra cái chai thuốc ho ấy là thuốc bắc, ông thầy lang nào ác thật, sao lại đi chọn mẫu chai thuốc ho y như chai thuốc trừ sâu, báo hại chị em tôi một phen xiêu hồn, bạt vía.

-Vậy chị Heo sẽ không chết?

Tôi vui mừng chạy lại nắm núu tay chị Heo nhưng chị có vẻ thờ ơ.

-Mày không chết nhưng giờ thằng Ốc nó chết.

Miệng chị Hồ méo mó, chừng như sắp khóc lần nữa.

-Sao thằng Ốc lại chết?

Ánh mắt và giọng nói chị Heo có chút lo lắng.

-Không lẽ nó tưởng em chết nên nó uống thuốc sâu theo.

Chị Heo nhìn dáo dác, như đang tìm kiếm vỏ chai thuốc sâu.

-Không...nó không uống thuốc gì cả. Là tao đánh nó.

Chị Hồ quệt nước mắt.

-Tao tưởng tại nó đánh mày đau, mày giận uống thuốc sâu chết nên tao mới đánh nó.

Chị Hồ nấc lên. Chưa bao giờ tôi thấy chị Hồ khóc cả. Ngay cả ngày mẹ tôi bỏ lên thành phố, trong khi mấy anh em tôi khóc như mưa, cả Út khờ cũng phải sụt sùi thì chị Hồ vẫn trơ trơ ra. Tôi còn tưởng cả đời này sẽ chẳng có chuyện gì làm cho chị Hồ phải rơi nước mắt. Nhưng lần này, chị lại khóc mà khóc rất lớn nữa là khác.

Chị Hồ bế anh Ốc lên. Người anh Ốc gầy đét như sợi dây rau lang. Chân tay anh thông xuống, chẳng khác gì con gà bị đập gãy cánh. Cả tôi và chị Heo cùng lẽo đẽo chạy theo chị Hồ.

Chị Hồ đặt anh Ốc lại đúng vị trí mà sáng nay chị Heo đã nằm. Tôi nhìn chòng chọc vào gương mặt anh. Tôi không dám nghĩ đến cái chết nhưng cảm giác sợ sẽ quên đi gương mặt thân thuộc này làm tôi cứ dán mắt mãi vào gương mặt ấy. Lâu lắm rồi tôi mới có dịp nhìn anh Ốc thật lâu và thật sâu như vậy. Hai hốc mắt của anh lõm xuống, xương má nhô lên. Có lẽ những bữa ăn thiếu thốn cộng thêm cái tính hiếu động thích chạy, thích đi

đã làm anh gầy như con cò. Ngày mẹ tôi còn ở nhà, dù không ăn uống sung túc như người ta nhưng mẹ không bao giờ để anh em tôi phải nhịn đói, nhịn khát bữa nào. Và có mẹ chắc anh em tôi đã không phải đánh nhau vì miếng ăn.

Chị Hồ nhẹ nhàng cởi áo của anh Ốc ra, chị lật lưng anh lên. Tôi phải bịt mắt lại. Những vết lằn chi chít, chông chéo lên nhau, máu rỉ thấm cả ra chiếc áo sơ mi đã ngả màu chè đậu đen. Hàng xương sườn của anh bày ra như xương cá. Anh tôi chỉ mới 12 tuổi nhưng trông cơ thể tiêu tụy, hom hem như một ông già. Duy chỉ có cái bụng là trướng lên như con cá cóc.

Tôi nắm hai tay anh thật chặt và nghĩ đến cảm giác của anh Ốc. Có lẽ anh đã đau lắm. Chẳng biết trong lúc đau đớn nhất, anh sẽ nghĩ đến ai? Anh sẽ gọi cha hay mẹ? Anh có gọi tên đứa em nào không? Anh sẽ mong ai đến cứu anh? Tôi nhớ lại và nhận ra, mỗi lần ăn đòn hay gặp chuyện gì buồn, anh tôi đều im lặng. Có lẽ anh đã quen với việc không được ai bảo vệ khi bị bắt nạt.

Giở áo đến đâu, chị Hồ lại khóc thút thít đến đó. Cả tôi và chị Heo cũng không nhịn được nước mắt.

-Ốc...Ốc ơi!

Chị Heo se sẽ gọi tên anh Ốc. Mắt chị nhòe đi. Tôi biết chắc trong lòng chị Heo đang hồi hận. Chị sẽ ước phải chi mình đừng uống chai thuốc ho kia thì chị Hồ đã không hiểu lầm, không đánh anh Ốc ra nông nỗi này. Còn chị Hồ lại càng ray rứt. Phải chi chị bỏ được cái tính nóng như lửa, chắc anh Ốc đã không ốm đòn như bây giờ.

Cả một dàn đồng ca mùa hè cùng cất lên. Căn nhà của tôi lúc này giống hệt như cái nhà thẳng Đen hôm đám ma bố nó. Bất giác có tiếng ho. Là tiếng ho của anh Ốc. Tiếng khóc im bật. Mọi con mắt đều hướng về anh Ốc. Anh

Ốc ho dữ dội hơn. Anh cố nhồm dậy nhưng chỉ ngóc được cái cổ lên lại nằm vật trở lại cái gối. Chị Hồ vội đỡ lấy anh Ốc.

-Mày làm sao vậy?

-Ói...

Anh Ốc chỉ nói được một tiếng. Sau đó lại lả đi. Chị Hồ vội đỡ cho cái đầu anh Ốc ngoảnh ra ngoài đất.

-Ói đi.

Chị Hồ vỗ vỗ nhẹ vào vai anh Ốc. Anh Ốc ho thêm một cái. Một bãi nhầy nhụa, loang lổ dưới đất. Trong ấy còn lẫn cả những miếng cá khô. Có lẽ sợ chúng tôi ăn hết phần nên nhiều miếng cá, anh Ốc nhai chưa kỹ.

-Ham giành ăn làm gì? Giờ cũng ói ra.

Chị Heo nói giọng vẻ trách móc. Chị Hồ bặm môi. Tức thì chị Heo im bặt. Tự dưng tôi thấy ray rứt trong lòng. Phải chi sáng nay tôi nhường anh bữa sáng để anh có thời gian ăn chậm hơn. Nghĩ cũng thật lạ, nếu hôm nay anh Ốc không bị chị Hồ đánh cho lên bờ xuống ruộng chắc tôi chẳng nảy ra ý tốt này đâu.

Suốt buổi chiều hôm ấy, chị Hồ, chị Heo và tôi đã ngồi mòm mông bên giường của anh Ốc. Kẻ nấu cháo, người đắp khăn lên trán cho anh. Khác với vẻ hống hách, thích chỉ huy sai khiến mọi ngày, chị Hồ tỏ ra nhỏ nhẹ và dễ chịu. Tôi ước thầm phải chi ngày nào chị cũng được như vậy thì cái mông của anh Ốc, chị Heo và tôi đỡ biết mấy.

Đang dứt những thìa cháo cuối cùng cho anh Ốc thì bố tôi về. Lần này không nghe tiếng chó sủa nên chị em tôi không kịp chuẩn bị. Bố không say bí tỉ như mọi ngày, ông chỉ lừng sừng. Mà khi lừng sừng thì ông sẽ đáng sợ

hơn bao giờ hết. Thà bố uống say khướt, ông có muốn rượt chúng tôi cũng không dễ. Nhưng chỉ ở ngưỡng ngà ngà thì đáng sợ lắm.

Bố lừ lừ tiến về phía giường anh Ốc. Tôi co rúm lại, nước mắt hăm he chảy ra. Anh Ốc tuy đau như toàn thân nhưng cũng cố ngồi dậy. Phải là ngày thường chắc anh đã nhảy tót xuống nhà và nhót đi như một con sóc. Hôm nay thì anh nằm chịu trận như cá mắc lưới, sợ mà không vùng vẫy gì được.

Tôi nép sau vai anh Ốc. Bố đi qua, đi lại, hai con mắt cứ đảo qua, đảo lại quanh người hai anh em tôi.

-Bố...

Tôi ngược đôi mắt đẫm nước nhìn bố. Hai vai tôi run lên.

-Lũ khốn nạn.

Bố tôi nghiêng răng, mắt toàn tròn trắng.

-Tụi mày là lũ ăn hại. Vô tích sự.

Anh Ốc cúi gằm mặt. Mỗi lần bố tôi chửi rửa, anh Ốc đều cúi mặt như thế đây cũng là cách thể hiện sự chống đối.

-Mày...thằng này...cũng giống con mẹ mày. Một lũ súc sinh. Tao giết hết...giết hết. Biết chưa?

Bố dí dí nắm đấm tay vào mặt anh em tôi. Tôi thu người hẳn ra phía sau anh Ốc. Đột nhiên bố tôi vung tay lên. Tôi cứ nghĩ ông sẽ đấm vào mặt anh Ốc. Nhưng ông chỉ đấm vào không khí. Đó cũng là cách bố làm cho chúng tôi hoảng loạn, mất hết tinh thần. Tôi không kiềm chế được cơn khóc nữa, òa ra nước nỡ.

-Tao đã chết đâu mà mày khóc. Mày trù tao chết phải không?

Bố tôi bặm miệng, nghiêng răng.

-Bố...bố...ơi!

Tôi khóc rống lên. Trong 36 kế thì chiêu khóc này thường được tôi áp dụng nhiều nhất. Khóc cũng là cách giúp tôi thoát khỏi một số trận đòn khốc liệt. Nhưng lần này thì khác, cái cơn khóc của tôi chỉ làm cho bố tôi thêm ghét bỏ.

-Này thì khóc...

“Bốp”. Tôi chui hẳn đầu vào nách anh Ốc. Khác với tôi tưởng, cú đấm ấy lại rơi vào đầu chị Hồ.

-Chạy đi. Chạy đi. Tao giữ ông ấy cho.

Chị Hồ hét lên. Tôi lóp ngóp bò ra khỏi người anh Ốc. Chị Hồ đang đu lấy người bố tôi từ phía sau lưng. Miệng chị không ngớt gào hét.

-Chạy đi. Chạy...đi...

Anh Ốc ì ạch, cố lê hai chân xuống đất. Sau phút lóng ngóng, cuối cùng tôi cũng nhanh chóng hỗ trợ anh rời khỏi giường.

Bố tôi lồng lộn lên như con hổ trúng phải mũi tên thợ săn. Chị Hồ vẫn xiết chặt lấy người bố từ phía sau, quặp cả hai chân vào người bố. Nhìn chị cứ như con nhái đang đu chặt lấy cành tre.

Anh Ốc phải vịn lấy vai tôi mà lê từng bước ra cửa. Mỗi bước đi, tôi lại nghe như văng vẳng tiếng đấm đá, tát tai vang lên bốp chát xen lẫn tiếng chửi tục. Tất cả âm thanh ấy như một con dao nhọn, cứa dần, cứa dần vào tâm hồn tôi. Khi tôi đưa anh Ốc ra xa hơn căn nhà. Cả anh Ốc và tôi cùng ngoái lại nhìn. Anh Ốc thở hắt ra một hơi thật dài.

-Tội nghiệp chị Hồ quá!

Tôi lí nhí. Anh Ốc không trả lời, cúi mặt, di di ngón chân xuống đất. Gương mặt anh rũ buồn, ẩn giấu cả sự ảm ức.

Từ trong bụi cây, chị Heo lao ra “hù” một tiếng làm anh Ốc và tôi giật nảy cả người. Anh Ốc nhăn nhó. Còn chị Heo cười hềnh hếch.

-Chị Hồ đâu?

Chị Heo hỏi.

-Ở trong nhà.

Anh Ốc trả lời nhanh, giọng run run.

-Bố đánh chị Hồ. Chắc là đau lắm.

Tôi líu ríu mách lại.

-Sao chị Hồ không chạy?

Chị Heo ngạc nhiên hỏi lại. Cả tôi và anh Ốc cùng im lặng. Không ai nói thêm lời nào. Có lẽ giờ này, chị Hồ đã thối đờn. Chẳng biết chị lăn lê hay bò trườn ở góc nào đó trong nhà. Chắc khắp mặt mày, mình mẩy chị bầm đen, bầm tím. Không biết chị có chảy máu mũi như chị Heo lúc sáng không? Hàng loạt câu hỏi tại sao và tại sao cứ chạy loạn trong đầu tôi. Cả ba anh em tôi cùng chui vào cái chòi lá chuối của chị Hồ, ngồi im lặng bên nhau.

Chiều hôm ấy, trời mưa phùn, không gian u ám, rầu rầu. Tôi nhìn về ngôi nhà lợp lá cỏ tranh chắp vá, tróc lở như củ khoai lang sùng, lòng ngổn ngang. Chắc giờ này bên trong ngôi nhà khoai sùng ấy, chị gái nhỏ của tôi đang ngồi khóc thút thít. Và không biết khi khóc, chị có khi nào gọi “mẹ ơi...mẹ ơi” như tôi thường gọi hay không?

Chương 4: Một vụ trộm táo tợn

Ngày...tháng...năm 1990

Không giống như tôi nghĩ, chị Hồ chỉ cố giữ chân bố tôi được vài phút là ba chân bốn cẳng chạy biến đi. Và chị cũng chẳng để gì lĩnh thêm đòn của bố. Chị còn chẳng buồn khóc lóc, than thở tí tê gì như trong trí tưởng tượng của tôi.

Sau lần đánh nhau dây chuyền ấy, các thành viên trong bầy ngựa hoang chúng tôi chỉ nhường nhịn nhau được vài ngày và sau đó mọi thứ lại đầu về đây. Đến bữa cơm, tôi cũng quên ngay ý nghĩ sẽ nhường phần cho anh Ốc ăn.

Nghe tiếng dao gõ leng keng vào cán cuốc. Đến giờ ra vườn. Đó là hiệu lệnh của chị Hồ. Chị Hồ luôn bày đủ trò mưu mẹo. Bắt anh Ốc, chị Heo và tôi nai lưng ra nhổ cỏ, còn chị đi kiểm cái chòi kín kẽ, êm ái, đánh một giấc ngon lành.

Lần nào cũng vậy, trước khi đi ngủ, chị Hồ thường giao cho tôi một công việc có vẻ đơn giản nhưng cực kỳ nguy hiểm. Tôi sẽ nhổ cỏ ở mé ngoài vườn và cố nghe cho được tiếng chó sủa để biết bố về hay chưa?

“Gâu...gâu...gâu”. Tiếng chó sủa giật ngược. Tôi định nhón chân chạy nhưng chị Hồ đã đứng chặn ngay trước mặt.

-Chờ mà gọi chắc tao bị đánh tan xương.

Chị Hồ mặt còn ngái ngủ, xãng giọng.

-Em tưởng bố chưa về.

-Mày nhìn đi. Ai đi nghiêng ngả đằng kia?

Chị Hồ chỉ tay về phía trước. Từ xa, bố tôi đi xiêu vẹo. Sắc mặt và dáng đi của ông khác hẳn buổi sáng sớm. Không ai bảo ai, cả bốn chị em tôi cùng đồng loạt cầm đầu, cầm cổ chạy.

Chúng tôi lại gặp nhau ở chòi lá chuối của chị Hồ. Bụng sôi cồn cào, mặt đũa nào đũa nấy xám ngắt. Tôi xoa bụng, giọng như nài nỉ.

-Hay tội mình về nhà nấu cơm ăn đi?

Chị Hồ lắc đầu.

-Nhà hết gạo rồi.

-Đi mượn.

Chị Heo chen vào.

-Xóm này tao mượn hết rồi.

Và chị Hồ kể một loạt dài danh sách những nơi chị từng vác mặt sang mượn gạo, nào là nhà ông Cao kêu 10 lon, nhà cô Mộng Mơ 15 lon, nhà bà Tư Tít 5 lon, nhà bà Đen-mẹ thằng Đen là ít nhất, chỉ có 4 lon...Cả tôi, anh Ốc và chị Heo cùng ỉu xiu.

-Tao có kế này.

Chợt đôi mắt của chị Hồ đảo hình viên bi. Nó ánh lên một tia gian manh lạ thường.

-Kế gì?

Chị Heo nhanh nhẩu.

-Nhà bà Đen có mấy luống khoai...tao thấy...trồng lâu rồi.

Chị Hồ nháy nháy con mắt. Ánh nhìn đầy mưu mô. Chị Heo reo lên thích thú.

-Khoai lang...em thích lắm!

Chị Heo cười tươi, cái lúm đồng tiền sâu hoắm vào trong. Dù không nói lời nào nhưng đôi mắt ti hí của anh Ốc cũng dần to ra. Anh lắng nghe với vẻ chăm chú.

-Bà Đẹn keo kiệt, tụi mình phải đào lấy cho bằng sạch mới thôi.

Chị Heo nói thêm. Anh Ốc cũng gật đầu theo, ra vẻ tán thành.

-Không được.

Chị Hồ bồng chốc xua tay, rờ cằm, vẻ nghĩ ngợi.

-Bà Đẹn là chúa hung dữ. Mất khoai bà sẽ đổ thừa cho tụi mình. Vì chỉ có nhà mình là gần vườn bà nhất.

-Đừng để cho bà biết.

Chị Heo ngây thơ nói.

-Đồ ngu. Ăn trộm thì làm sao để bà ta biết được.

Chị Hồ cốc đầu chị Heo.

-Tao biết cách trộm mà như không trộm. Bà Đẹn sẽ không tài nào biết được mất khoai. Thấy tao hay không?

Ánh mắt chị Hồ càng trở nên láo liên hơn. Chị Hồ vừa nói, vừa diễn tả. Động tác rất giống tư thế của con mèo cào đất lấp phân sau khi “ị”. Anh Ốc và chị Heo cùng gật gù ủng hộ.

Tôi vẫn không tưởng tượng ra được đó là mưu kế gì. Nhưng để không lạc lõng với câu chuyện của anh chị, tôi cũng cười nhảu theo. Thật lòng mà nói thì tôi đang rối bời. Thăng Đen là bạn của tôi. Tôi không muốn nó biết chính tôi ăn trộm khoai của nhà nó. Nó nhất định sẽ ghét tôi. Có khi còn nghỉ chơi tôi và rất có thể nó sẽ đi rêu rao với đám bạn trong xóm và cả bạn bè ở trên lớp nữa. Nếu tụi bạn biết chuyện này. “Thật xấu hổ chết đi được”, tôi lo lắng.

Nhưng tôi không còn chọn lựa nào khác. Nếu không có mớ khoai của nó, hôm nay và ngày mai, mấy chị em tôi sẽ chẳng có cái gì bỏ bụng. Mà ngày nhỏ, điều tôi ám ảnh nhất không phải là những trận đòn của bố mà là cái đói. Thường trực với cái đói, hơn ai hết, tôi chính là người sợ đói nhất.

Để khoai to củ, ngày nào bà Đen và thăng Đen cũng ra đào đào, đắp đắp cho luống khoai cao lên. Những sợi dây lang mập mập, xanh um. Tôi nhớ đến cái dáng còm nhom, đen nhẻm của thăng Đen, lòng thoáng chút áy náy.

Không có cuốc, dao, chị Hồ đưa cho mỗi đứa một cái miếng chén. Theo sắp đặt của chị Hồ, tôi lại làm nhiệm vụ canh gác, hễ thấy ai qua lại, tôi phải ra dấu hiệu cho anh chị tôi bỏ chạy. Chẳng biết sao chị Hồ luôn giao cho tôi công việc này. Dù chị thừa biết tai, mắt của tôi không mấy nhanh nhạy. Tôi đứng trên luống khoai lang, tim đập phồng. Chị Hồ căn dặn.

-Nhớ đào lên, bẻ lấy củ xong, lấp đất lại ngay. Không cho gốc rễ lòi ra, biết chưa?

Cả anh Ốc và chị Heo dạ vâng răm rắp. Những củ khoai lang tròn trùng trục, nổi lên sau lớp đất mỏng. Chị Heo bẻ lấy một củ, chà chà vào vạt áo và cho lên miệng cắn sồn sột. Chị Hồ bực bội, chỉ tay ra lệnh cho chị Heo bỏ củ khoai lang xuống.

-Về nhà tha hồ cho mày ăn. Lo đào nhanh lên. Bà Đen ra là chết cả lũ.

Nhắc đến bà Đẹn, tim tôi nhảy loạn lên. Từ xa, một bóng áo mưa trắng, phất phơ theo từng cơn gió. Tôi hoảng hốt, vội kêu âm lên. Các anh chị của tôi giật thót người, quăng mớ khoai bỏ chạy. Nhìn kỹ lại, tôi phát hiện ra mình nhìn nhầm, đó chỉ là con bù nhìn mặc áo mưa, người ta dựng lên để lữ chim, chuột khỏi cắn phá vườn đậu.

Tôi vội hô hoán cho họ quay lại. Cứ vậy cho đến lần thứ ba thì có người ra thật. Tôi biết lần này mình không nhìn lầm. Vì bóng trắng ấy từ một chấm nhỏ rồi mỗi lúc một lớn hơn. Đó là một người bận áo trắng, dáng cao lênh khênh. Nhưng lần này, mặc tôi hú hét, các anh chị vẫn vô tư đào bới. Không biết có phải người mặc áo trắng ấy đã nhìn thấy chúng tôi không mà đi mỗi lúc một nhanh hơn.

-Có người...có người đến.

Tôi hét lên.

-Đừng có nói láo.

Chị Heo bĩu môi, không tin.

-Con Ngổ lại nhìn gà hóa quốc.

Chị Hồ giọng phớt lờ, cười châm chọc. Anh Ốc cẩn thận cào đất ra, từ từ lôi củ khoai ú na ú nần lên. Anh mỉm cười khoái chí.

-Có người...có người thật đó.

Tôi gào lớn, giọng lạc đi. Lần này, chị Hồ không thể không ngẩng lên.

-Có người tụi mày ơi! Nằm xuống.

Chị Hồ nhắc nhở. Cũng may bà Đẹn đắp vồng khoai cao nên khi chúng tôi nằm nhẹ xuống rãnh khoai, có banh mắt ra, từ xa cũng không tài nào thấy

được. Gần 10 phút, chúng tôi nằm nín thở chờ đợi nhưng không thấy tiếng động lạ nào.

Chị Heo ngả vạt áo ra. Anh Ốc hốt lia lịa mớ khoai lang bỏ vào, chỉ vài củ đã đầy ứ. Sau một hồi bàn tới, bàn lui, chị Hồ về nhà lấy bao PP. Gần nửa bao khoai, chiến lợi phẩm ngoài mong đợi. Chị Hồ và anh Ốc mỗi người một đầu, ì ạch rinh bao khoai về.

Tối đó, mấy chị em chúng tôi làm một bữa liên hoan khoai lang. Hết món khoai luộc đến món khoai nướng, khoai chiên và cả khoai hấp. Út khờ ngồi dưới đất, nhai một họng khoai, gương mặt nó rạng rỡ tươi vui hơn mọi ngày. Bữa tôi say khướt, ngáy như sấm, chẳng hay biết trời trăng mây gió gì.

Suốt ba ngày sau, đại tiệc khoai lang mới dừng. Ăn đến chán chê, chị Heo còn lấy khoai lang sống xắt nhiên ra để dành chơi bán hàng. Có khi ngẫu hứng lên, anh Ốc, chị Heo bẻ khoai ném nhau tung tóe. Tôi cũng bắt chước theo. Ăn uống vui vẻ, chúng tôi không chút mảy may nào nhớ đến nguồn gốc của những củ khoai.

Hôm sau xem như không có chuyện gì, tôi tung tăng qua nhà thằng Đen chơi. Thấy nó khoác áo dài, bộ dạng như người lớn, tôi tò mò hỏi. Nó cười lỏn lển. “Đi đào khoai lang”. Tôi xanh xám mặt mày. Im lặng, không hỏi thêm lời nào.

Đen vừa đi, vừa nháy chân sáo, trông đáng điệu của nó vui lắm. Nó bảo với tôi, nó chờ đợi ngày này suốt ba tháng nay. Nó muốn tận mắt nhìn thấy những dây lang do chính tay mình trồng sinh ra những củ khoai tròn ú. Tôi kể lại chuyện này cho chị Hồ nghe. Chị Hồ cười khẩy.

-Mẹ con nó đào rể thì có.

Chị Heo chép miệng.

-Lúc đào lên, thấy toàn dây với rể chắc buồn cười lắm ha?

-Còn phải nói nữa. Bà kẹo ơi bà kẹo. Cho bà lần sau hết kẹo kéo luôn.

Chị Hồ nói giọng chế giễu. Rồi cả hai người chị của tôi cùng cười khanh khách. Anh Ốc ra vẻ dửng dưng. Anh đang tập trung đẽo gọt mớ cần câu. Út khờ không hiểu chuyện gì, cũng đưa mắt nhìn ngơ ngác. Cái mặt nó nghệt ra như bò đội nón. Xem ra không có ai lo lắng. Tôi cũng tự an ủi mình bằng ý nghĩ. “Thằng Đen sẽ không bao giờ biết được ai ăn trộm khoai lang nhà nó?”.

Như chưa yên tâm, trưa tôi ghé sang nhà nó một lần nữa. Từ ngoài ngõ, tôi đã nghe tiếng người lớn quát tháo, tiếng con nít khóc nỉ non. Tôi rón rén đi lại cửa sổ. Mỗi lần sợ bà Đen bắt gặp, tôi vẫn tìm thằng Đen thông qua cái cửa sổ ấy. Vừa nhìn vào ô cửa, tôi giật thót tim.

Đen ngồi bệt dưới nhà, quần áo, mặt mày lấm lem. Bà Đen cầm cái roi dâm bụt dứ dứ vào mặt nó. Mặt bà đanh lại, sát khí đặng đặng.

-Ở nhà làm gì mà không canh chừng mấy luống khoai?

Bà Đen rít lên. Đen khúm núm, mặt lấm lét.

-Con...con...có canh mà.

-Mày canh kiểu gì mà khoai còn rễ?

-Con...con... không biết.

Nước mắt Đen nhỏ ra từng giọt. Mỗi lần mẹ nó vung cây roi lên là nó lại thụt người lại phía sau, hai tay chà xuống đất. Cây roi rớt xuống như mưa. Nó định nhồm người đứng lên chạy nhưng mẹ nó đã kịp túm áo. Bà xô nó ngã vật xuống đất.

-Ham chơi lâu lông. Từ nay còn đi chơi nữa không Đen?

Đen mếu xếu. Nước mắt nhiều nhào khắp mặt.

-Dạ... Con không dám.

-Nhớ nhé Đen. Tao mà còn thấy mày đi chơi với con Ngố là mày chết với tao.

Vừa nghe nhắc đến tên, tôi run cầm cập. Có khi nào bà Đen biết tôi ăn trộm khoai nhà bà nên cấm Đen chơi với tôi? Không đâu, nếu biết nhất định bà sẽ sang mách bố tôi ngay. Tôi có phần vững dạ hơn. Bà Đen đánh mãi cho đến khi cây roi dâm bụi gãy nát mới dừng tay. Tôi nghĩ chừng như cánh tay bà cũng đã mỏi.

Bà Đen mặc vội cái áo khoác và đội nón đi nhanh ra cửa. Ra đến ngoài ngõ, tôi còn thấy bà đưa tay quạt ngang mắt. Tôi chẳng biết bà lau nước mắt hay mờ hôi. Cái dáng khum khum của mẹ thằng Đen làm tôi nhớ đến cái lưng tôm của bố nó. Ngày ấy, nếu hai vụ bắp liên tiếp không mất mùa, bố nó đã không bỏ quê lên thành phố làm phụ hồ. Ông đã không ngã giàn giáo chết thảm. Thằng Đen đã không phải mồ côi.

Còn nhớ thời gian bố nó không có nhà, ngày nào thằng Đen cũng lấy cục than gạch lên tấm ván thưng để đo chiều cao của mình. Tôi cười châm chọc.

-Mày là đồ nấm lùn. Mày đo cũng chẳng cao lên được đâu!

Nó nổi cáu.

-Tao không muốn cao lên. Tao chỉ muốn lùn đi.

Tôi ngơ ngác chẳng hiểu nổi ý nó. Chẳng ai thích mình là cây nấm lùn.

-Đứa nào cũng thích cao thật nhanh để làm người lớn. Làm người lớn sướng lắm, không ai bắt nạt được. Mày không thích làm người lớn sao?

Tôi dò hỏi. Thằng Đen im lặng chốc lát, gương mặt nó phảng phất nỗi buồn. Nó nói giọng chùng như dây thun quần giãn hết cỡ.

-Mày nhìn chị Hương, chị Huyền, anh Tâm con nhà bà Sương đi. Hồi nhỏ họ ở với mẹ. Nhưng giờ lớn, ai cũng lên thành phố. Bà Sương phải ở một mình. Nếu tao nhanh cao. Tao sẽ thành người lớn. Khi ấy, tao sẽ lên thành phố làm. Bố tao về. Tao không được ở với bố nữa!

Đen quay vội mặt đi như sợ mình sẽ khóc. Thì ra nó mãi muốn làm một đứa trẻ để được ở mãi bên bố mẹ. Nhớ lại chuyện của Đen. Lòng tôi chạnh buồn khi nghĩ đến mẹ. Một ngày nào đó mẹ tôi về quê, không biết tôi đã kịp lớn lên chưa? Tôi có còn được quần quanh bên chân mẹ nữa hay không?

Chờ khi bà Đen đi khuất hẳn, tôi mới len lén vào nhà. Trời đất! Tôi không còn nhìn ra thằng Đen nữa. Mặt nó như mặt con mèo hen. Thấy tôi, nó mắc cỡ, vội đưa tay chùi nước mắt. Trong khi thằng Đen cứ cúi gầm mặt, trốn tránh ánh mắt của tôi. Ngược lại, tôi cứ sầm soi vào mặt nó.

-Mẹ đánh đau lắm hả?

Câu hỏi vô duyên của tôi làm Đen bực bội, nó quay ngoắt mặt đi. Tôi lướt mắt xuống bắp chân nó. Những vết roi còn hằn trên da thịt. Nó cúi mặt, đi nhanh xuống bếp. Nó lôi từ trong cái lu ra một túi nilon đen. Nó dốc ngược túi, đổ ra sàn nước một mớ khoai lang dài nhằng như mấy con giun. Đến lúc này, nó mới chịu ngẩng lên nhìn tôi.

-Không biết đứa nào ác thật. Đào trộm hết khoai nhà tao. Còn chôn dây khoai lang lại, làm mẹ con tao đào lên chẳng có củ nào.

Nhìn cái tay cà tong của nó, kỳ cọ những củ khoai bé tí teo, tôi thấy lòng nặng nặng.

-Mẹ tao bảo định để dành số khoai lang này đem ra chợ bán, lấy tiền mua sách vở cho tao. Mẹ còn hứa sẽ chữa lại một ít luộc ăn. Tao còn định sẽ đem cho mày. Ai ngờ...

Mặt thằng Đen dúm lại, chừng như muốn khóc. Nghĩ đến số khoai lang chị em tôi ăn cắp của nhà nó, ăn chán chê rồi mang ra làm đồ chơi, vứt bừa phứa. Tôi không nói được lời nào.

Từ ngày bố nó mất, hai mẹ con nó sống nhờ vào mảnh vườn con con này. Mẹ con nó toàn phải ăn rau đổi món. Ngay cả khi mẹ nó dự định chữa lại một ít khoai ngon cho nó. Đen vẫn nghĩ đến phần tôi. Cũng vì mất khoai mà nó bị đánh đòn oan. Nếu nó biết thủ phạm là tôi...Tôi không dám nghĩ đến việc nó sẽ tha thứ và chơi vui vẻ với tôi như chưa có chuyện gì.

-Ngố! Sao mày không nói gì?

Thằng Đen đột ngột nhìn vào mặt tôi hỏi nhỏ.

-Tao...

Tôi lắp bắp.

-Mày có thấy ai đi qua vườn nhà tao không?

Thằng Đen nhìn tôi hỏi dò. Tôi ngập ngừng.

-Không...Tao không...biết.

-Không có khoai mập, tụi mình ăn khoai gầy cũng ngon mà. Đừng buồn.

Thằng Đen an ủi tôi. Nó tưởng tôi đang buồn rầu vì tiếc mấy củ khoai của nó.

-Phụ tao rửa khoai đi.

Nó nói, nhìn tôi nhoén miệng cười. Tôi cũng gượng cười theo và khẽ gật đầu. Nếu là ngày thường nhất định tôi sẽ làm mình làm mẩy với nó. Tôi biết nó rất sợ tôi giận. Nhưng hôm nay nó chẳng hiểu sao tôi lại dễ dàng nghe theo lời nó. Nó vui ra mặt, nhìn tôi cười lí lắc. Gương mặt nó lại tươi tắn trở lại như chưa có trận đòn xảy ra.

Lần trộm ngoai nhà thằng Đen đã trở thành một bí mật “sống để bụng chết mang theo”. Cho đến khi mẹ con nó dọn đi nơi khác ở, Đen vẫn không bao giờ biết được ngày hôm ấy, chính tôi và anh chị của mình đã đào trộm khoai lang nhà nó. Mà cách đào gian manh và quỷ kế nhất, do chị Hồ nghĩ ra.

Chương 5: Chuyện tình anh Tô răng hồ

Ngày...tháng...năm 1990

Sáng nay, bố tôi thức dậy thật sớm. Ông rút một điếu thuốc lá, bật quẹt đốt, tỏa ra cái thứ khói khét như bắp rang cháy. Hai mắt bố cứ nhìn chăm chăm về một hướng vô định. Trong ánh nhìn chắt chứa cả khối tâm sự. Khi lớn lên, tôi mới biết được vì sao bố tôi lại trở thành ma men. Nhưng chuyện ấy, sau này tôi sẽ kể cho các bạn biết.

-Ngố ơi! Lên bố bảo.

Bố gọi tôi. Khi bố chưa uống rượu, tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời. Tôi là tay sai vặt đắc lực của bố. Bất cứ việc gì bố nhờ, tôi đều làm, nhất là việc đi mua rượu và thuốc lá. Tôi làm chăm chỉ để bố hài lòng. Trong đầu óc ngây thơ của một đứa trẻ, tôi luôn nghĩ việc tôi ngoan sẽ làm bố vui vẻ mà bỏ rượu.

-Nay con muốn ăn gì? Ăn thịt heo không?

Bố hỏi tôi bằng chất giọng trầm trầm. Tôi tròn xoe mắt. Câu hỏi của bố làm tôi ngờ ngợ. Như sợ tôi chưa nghe rõ, bố nhắc lại một lần nữa.

-Có ăn thịt heo không? Bố mua cho.

Chẳng mấy khi bố nói ngọt với tôi. Lẽ ra câu nói ấy phải làm tôi vui mới phải đằng này ngược lại, tôi thấy buồn tênh. Tôi sợ phải rơi từ trời xuống đất. Sáng nghe bố gọi nhỏ nhẹ và chiều lại ăn đòn của bố. Nghĩ đến điều đó, tôi thấy khó chịu. Nhưng phải thú thật, câu hỏi của bố làm tôi cảm động.

Một đứa trẻ luôn thiếu bàn tay chăm sóc của mẹ, sự lạnh nhạt của cha và hờ hững của anh chị lại có cảm xúc rất mãnh liệt với một câu hỏi đơn giản: “Hôm nay con muốn ăn gì?”. Đó là câu nói mà tôi nhớ lâu nhất trong khoảng thời gian sống với bố. “Thịt heo. Con muốn ăn thịt heo”. Tôi nghĩ thầm. Định miện sẽ reo lên nhưng nỗi sợ bố làm tôi không dám lên tiếng. Bố nhìn tôi, khích lệ. Tôi lấy hết can đảm, lí nhí.

-Dạ...thịt heo.

Tôi vẫn không quên quan sát sắc mặt bố. Hai bên râu mép của bố rung rung, bật ra tiếng cười sáng khoái.

-Nay bố sẽ làm món thịt heo kho giả cầy cho con ăn.

Tôi khẽ gật đầu, mắt long lanh. Nói về nấu ăn, bố không bao giờ vào bếp nhưng ông có món thịt heo kho giả cầy ngon nhức mũi. Khi bố tôi tỉnh rượu, bố cũng hay dạy chúng tôi cách ăn nói sao cho phải phép. Có khi tôi vừa nghe ông nói “phải cố học để lấy cần câu cơm”, “người không học như ngọc không mài”. Vậy mà chỉ độ năm phút sau uống rượu vào, bố đã quay sang chửi rủa chị em tôi bằng những từ ngữ tục tĩu nhất. Bố vừa đi khỏi. Chị Heo chạy xộc lại, tò mò hỏi.

-Bố nói gì với mày vậy?

-Bố nói sẽ mua thịt heo về kho giả cầy cho em ăn.

Tôi đáp, giọng pha chút tự hào.

-Thật không?

Chị Heo nhìn tôi vẻ hồ nghi. Nhưng trong ánh mắt chị, rõ ràng là đang háo hức. Tôi gật đầu và khẳng định thêm một lần nữa. Chị Heo nhảy tưng tưng, suýt vấp phải cạnh giường.

-Thịt heo..thịt heo mà ới!

Anh Ốc nhìn chị Heo bằng ánh mắt khinh khỉnh. Tuy anh Ốc rất ham ăn nhưng hễ mỗi lần nhắc đến đồ ăn, anh lại làm ra vẻ thờ ơ.

Tin bố tôi mua thịt heo làm anh em tôi ngồi xếp hàng dài ở cửa chờ đợi. Mỗi lần nghe tiếng chó sủa, khác với mọi ngày, chúng tôi không bỏ chạy mà hóng mặt ra ngỗ. Đến quá nửa trưa, chừng như đĩa nào, đĩa nấy đã đói rệu rã, mặt mày xám ngoét thì bố về.

Khác với những gì chúng tôi chờ đợi, bố không xách theo bịch thịt heo nào. Bố đi nghiêng ngả như người say sòng. Chỉ cần nhìn dáng điệu xàng xê của bố, tôi biết ông vừa mới uống rượu. Nhưng chúng tôi vẫn không thôi hi vọng. Ai cũng mong bố sẽ nói ông bỏ quên hay làm rớt bịch thịt heo ở đâu đó. Rồi ông nhắc chúng tôi đi lấy về. Nhất định khi ấy anh em chúng tôi sẽ xô nhau mà chạy. Ai cũng muốn giành việc mang bịch thịt về trước tiên.

-Bố...Bố có mua thịt heo không?

Giọng chị Heo run rẩy. Nếu không phải khoản ăn uống, chắc chị Heo chẳng dừng cảm hỏi lại bố đâu.

-Đồ khốn nạn. Muốn ăn ngon hả? Lên thành phố, con mẹ mà ới cho ăn.

Bố chửi xối xả vào mặt chúng tôi. Mỗi từ, mỗi câu của bố luôn dính kèm mẹ tôi vào. Tôi không thích nghe bố chửi mẹ nhưng ở tuổi ấy, tôi không dám phản kháng. Chỉ đứng im chịu trận. Ba anh em chúng tôi đứng khẹp nép bên cửa, ai nấy đều im bật. Tôi đã thôi nghĩ đến nồi thịt heo kho già cày bay hơi ngun ngút. Giờ tôi chỉ nghĩ đến đĩa rau muống luộc đang nằm tro trên bếp.

“Xoảng...xoảng...xoảng”. Tiếng chén bát, soong chảo va vào nhau dòn dã. Bốn anh em chúng tôi xô nhau chạy ào ra khỏi cửa, nhanh như tên bắn. Tiếng Út khờ khóc thét lên. Tôi rùng mình, ngồi co quắp trong bụi khoai

môn. Một lúc sau, căn nhà im phăng phắc. Có lẽ bố tôi đã nằm chổng vó trên giường. Năm người vào lòi chưa chắc ông đã dậy.

Tôi đánh liều, mon men đi vào bếp. Rau muống, cơm vương vãi khắp nền nhà. Chén đĩa vỡ vụn, nằm ngổn ngang. Út khờ đang ngồi nhặt những cọng rau muống dưới đất, cho lên miệng nhai nhóp nhép. Thi thoảng nó nhai phải những hạt sạn, kêu răng rắc. Nó không nhả ra mà nhăn mặt, cố nuốt. Cạnh đó là nồi cơm trắng hòa lẫn với đất, một số bị dẫm đạp, nát nhừ. Út khờ vừa bốc một miếng cơm, lại bốc thêm một cọng rau, cứ vậy nó ăn một cách ngon lành. Hai con chó ở đâu cũng chạy đến, ăn ké với Út khờ. Tôi kéo tay, lòi Út khờ đứng dậy.

-Ngu quá. Ai bảo mày ăn cơm này?

Tôi giật cọng rau đang nằm nửa trong, nửa ngoài miệng nó, ném xuống đất. Một trong hai con chó táp lấy ngay. Miệng Út khờ mếu sều. Nước mắt nó chảy dài, cứ như tôi vừa đánh đòn nó vậy. Có lẽ nó thấy tủi vì không hiểu sao, ăn có miếng cơm dưới đất mà cũng bị nạt nộ, cấm cản.

-Nín đi. Lát chị lấy cơm khác cho ăn. Mày ăn cơm bẩn đau bụng đấy.

Tôi chẳng biết nó có hiểu những từ tôi nói không nhưng nó nín khóc. Nó chùi hai con mắt kèm nhèm ghèn. Tôi ớn ớn cả người, định bỏ đi thì nó ư ư trong họng.

Chị Hồ đi vào, theo sau là anh Ốc và chị Heo. Ai nấy mặt mày hớn hờ cứ như vừa vớ được vàng. Đi sau cùng là một anh thiếu niên, độ 15-16 tuổi, dáng cao lêu đêu, răng hô, mặt rỗ. Ở xóm tôi mọi người vẫn gọi anh là Tô răng hô. Anh Tô bưng trước ngực một mâm đậu hũ trắng. Nhìn những miếng đậu hũ non mềm ngọt, tôi nuốt nước miếng cái ực.

-Có ai mua đậu hũ không?

Anh đặt mâm đậu hũ xuống cái ghế nhỏ, ngồi bệt dưới đất, nhìn chị Hồ bằng ánh mắt dịu dàng. Ánh mắt của anh khác hẳn khi nhìn tôi, chị Heo và anh Ốc.

-Đậu hũ giá rẻ, vừa bổ vừa ngon đây.

Giọng anh Tô chòng gheo, ánh mắt nháy nháy với chị Hồ. Ngày thường, anh vẫn đi khắp làng xóm dưới, luôn miệng rao bán đậu hũ.

-Hồ không mua đậu hũ à? Anh bán rẻ cho.

Nói xong câu ấy, anh Tô răng hô gãi gãi đầu, mặt đỏ như mào con gà trống. Chị Hồ tôi nguýt dài, vẻ mặt rất kiêu kỳ. Dù không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng so với anh Tô vẫu thì nhan sắc chị Hồ tôi có phần trội hơn. Có lẽ chị tôi cũng ngầm biết được ưu điểm của mình nên khinh dễ anh Tô răng hô ra mặt.

Mỗi khi anh Tô nhìn chị Hồ cười lại để lộ hàm răng dài, chìa ra khỏi môi. Chúng tôi hay đùa là thuê anh Tô về nạo bắp. Răng anh Tô vẫu mà cạo bắp thì còn nhanh hơn cả máy đập. Mỗi lần ghé đôi chị Hồ với anh Tô vẫu, chị giận lắm. Chị Heo từng bị đánh đòn chỉ vì cái tật đùa dai ấy.

-Bán cho em miếng đậu đi.

Chị Heo chạy ra, bốc một miếng đậu trên mâm chạy vào nhà. Anh Tô nhìn theo, ngơ ngác.

-Ừa? Mua hả? Tiền đâu?

Mãi một lúc anh mới thốt ra được một câu hỏi. Anh Ốc thấy chị Heo ăn, định chạy lại xin nhưng chị Heo đã tọng hết miếng đậu vào miệng, ngậm một họng trắng phau. Anh Ốc chạy ra, bốc lấy một miếng đậu.

-Bán cho miếng đậu.

Nhanh như con thằn lằn đớp con muỗi, anh Ốc cho miếng đậu vào miệng, vừa ăn, vừa chạy.

-Ơ...tiền đâu?

Lần này thì mặt anh Tô ra chùng khó coi hẳn lên. Mũi anh bặm lại nhưng không che nổi hết hàm răng nên trông càng dễ sợ hơn. Chị Hồ nhìn anh Tô, cười cười. Ánh mắt chị không có gì là thương hại hay chứa đựng một chút tình ý nào. Hai tròng mắt đen như hột nhãn của chị cứ chạy qua chạy lại vẻ thích thú và giễu cợt.

-Bán thiếu cho em một miếng đậu...được không anh Tô?

Tôi rụt rè. Dự định sẽ bốc một miếng đậu hũ trên mâm của anh nhưng lại rụt tay lại. Tôi vốn tính nhát gan và hay mắc cỡ. Anh Tô nhìn tôi, cười gượng gạo. Anh thấy chị Hồ đang nhìn lăm lăm.

-Ừ...thì lấy đi.

Anh lại đưa tay gãi đầu, nhìn chị Hồ bên lên. Anh bốc một miếng đậu to nhất, đưa cho tôi. Cả anh Ốc và chị Heo cùng nhìn tôi, vẻ ganh tỵ. Út tuy khờ nhưng thấy anh chị mình ăn uống tưng bừng, nó cũng không nhịn được. Út khờ đứng ngây ra trước mặt anh Tô. Nó nhìn lom lom vào mặt anh. Nước miếng nó nhều xuống áo. Sợ rơi vào mâm đậu hũ, anh Tô vội kéo mâm sát vào người mình.

-Này...thì cho thằng cu một miếng. Nhìn mà, tao thấy sợ quá.

Út khờ đón lấy miếng đậu, cười toen toét. Nó không nhai mà trộn mắt nuốt chửng cả miếng đậu to kền. Anh em tôi ngó Út ớn lạnh cả người.

Cứ mỗi lần lấy cho chúng tôi một miếng đậu hũ, anh Tô vấu lại đưa mắt nhìn chị Hồ. Anh muốn xem thử phản ứng của chị tôi ra sao? Nếu chị Hồ cười, anh sẽ cười theo. Nhưng nếu chị cau mày hay nhăn mặt thì anh cũng

sẽ diễn tả y chang vậy. Biết anh Tô hay bắt chước mình nên nhiều khi chị Hồ chơi ác. Chị bậm miệng, ngậm môi lại. Chỉ có chiêu này là anh Tô rằng hô không làm được.

Chị Hồ là người ra mua sau cùng. Nhưng khác với chúng tôi, chị cầm theo một cái tô thật lớn. Và chẳng đợi anh Tô bốc cho, chị tự tay chọn lấy những miếng đậu hũ to nhất trên mâm. Mặt anh Tô tiu nghỉu, như cá ươn. Tay chị Hồ bốc đến đâu, mắt anh lại tròn xoe đến đó.

-Nhìn gì...đâu phải tôi ăn đâu. Mua để tối nấu cho tụi nó ăn mà.

Chị Hồ đổ thừa cho chúng tôi ăn nhưng thật ra sau khi anh Tô về, một mình chị chén sạch. Nói mang tiếng là mua nhưng anh Tô chẳng nhận được đồng nào. Để không làm phật ý chị tôi. Anh vẫn làm bộ vui vẻ, cười hơ hớ nhưng trông vào mắt anh, tôi biết anh đang sầu lắm. Suốt một giờ ngồi ở nhà tôi, chỉ nhìn lén chị Hồ được vài lần mà mâm đậu hũ của anh sạch sẽ. Có mớ lá chuối chúng tôi không ăn được là còn sót lại.

-Nay không cần đạp xe đi bán. Ở đây có cái chợ.

Anh Tô nhìn chị em tôi, nửa đùa, nửa thật. Anh giữ mấy tấm lá chuối rớt xuống đất. Chị Hồ đã đi đâu tự lúc nào. Anh Tô cố nán lại chờ đợi nhưng không nghe thấy tiếng của chị, chừng có vẻ nản. Anh Tô cầm cái mâm đứng lên, dẫn xe đạp ra về. Ra ngoài ngõ, anh vẫn còn nhìn vào trong nhà, ánh mắt như tìm kiếm. Đợi khi anh Tô về. Mấy anh em tôi vỗ vỗ vào cái bụng căng tròn, cười khoái chí.

-Đã quá...giá ngày nào anh Tô cũng ghé đây.

Chị Heo vừa cười, vừa nói. Chị Hồ đi ra. Chúng tôi nhìn chị Hồ, cười nắc nẻ.

-Ngày nào chị cũng kêu anh Tô qua nhà mình bán đậu hũ đi.

Chị Heo nhọn miệng, nói.

-Qua đây làm gì chỉ tốn nước, rác nhà!

Chị Hồ làm bộ như cáu bần. Nhưng hai má chị chột đỏ ửng lên, ánh mắt cũng sáng lên lạ thường. Từ lần anh Tô đến nhà, khác với vẻ lôi thôi lệch thếch ngày thường, chị tôi chăm chút quần áo và sửa soạn tóc tai hơn. Một ngày, tôi chứng kiến chị Hồ soi gương cả chục lần. Đôi khi chỉ để vuốt lại cọng tóc mai hoặc cột lại cái bờm ngựa.

Nhưng phải nói ở cơ thể chị Hồ đã có một sự thay đổi rõ rệt. Trông chị phổng phao và cao lớn hơn. Nhiều hôm đi mót bắp với chị, tôi thấy đám trai làng cứ gọi chị í ới. Họ chòng ghẹo, đùa cợt. Chị Hồ đỏ mặt tía tai, lấy bao bắp trùm đầu, chạy như chó trốn pháo nổ. Trước đây chỉ mấy tháng, trong bộ dạng chị còn con nít như chị Heo, vậy mà chỉ có 3 tháng hè, chị đã trở dòn thật cao.

Và năm ấy, chị Hồ tôi biết yêu thật nhưng không phải là tình yêu với anh Tô rằng hô bán đậu hũ như tôi tưởng. Mà một mối tình chóng vánh với một gã nuôi ong và bao chuyện bi hài xoay quanh mối tình ấy.

Hết tập 1

Table of Contents

[Giới thiệu về tiểu thuyết “Một đứa trẻ vừa chạy trốn khỏi tôi”](#)

[Giới thiệu về tác giả Nguyễn Nga](#)

[Chương 1: Rắn độc và yêu râu xanh](#)

[Chương 2: Một ngày ám ảnh](#)

[Chương 3: Chạy ngay đi](#)

[Chương 4: Một vụ trộm táo tợn](#)

[Chương 5: Chuyện tình anh Tô răng hô](#)